

Nr 195.

Av herr **Molin** i Dombäcksmark, *om skrivelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder för vård och tillsyn åt ännu kvarvarande milstolpar.*

Uti en av mig vid fjolårets riksdag väckt motion nr 154 i andra kammaren hemställdes, att andra kammaren för sin del ville besluta, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t taga i övervägande, vilka åtgärder, som kunna anses erforderliga för beredande av vård och tillsyn åt de i byggningabalkens 25 kap. 3 § omnämnda, ännu kvarvarande milstolpar, ävensom, därest så befinnes nödigt, förelägga riksdagen det förslag, till vilket ett sådant övervägande kan giva anledning. Motionen remitterades till andra kammarens tredje tillfälliga utskott, som avstyrkte densamma, varefter andra kammaren beslöt att motionen ifråga icke skulle till någon andra kammarens åtgärd föranleda.

Då jag nu detta allt oaktat ånyo väcker motion i ämnet, torde de skäl för avslag, som utskottet på sin tid framförde, bära något närmare granskas. Först må emellertid framhållas att motionen ej avsåg en vägfråga utan en ren kulturfråga, i följd varav remitterandet av motionen till andra kammarens tredje tillfälliga utskott, som företrädesvis behandlar kommunikationsfrågor, var felaktigt.

Ehuru utskottet i allt väsentligt gillat min motivering i motionen samt i likhet med mig beklagat den vanvård och den vandalism, för vilken mången gammal milstolpe, som varit värd ett bättre öde, varit utsatt i vårt land, kommer dock utskottet till det resultatet, att allt till slut nog kommer att ordna sig självt tack vare myndigheternas och enskildas intresse för saken. Ja, utskottet går så långt att de i tillstyr-

kande riktning givna uttalanden från riksantikvarien om svenska naturskyddsföreningen användas som skäl emot att något från riksdagens sida skall åtgöras. Särskilt förefaller utskottets resonemang rörande svenska naturskyddsföreningens utlåtande egendomligt för att ej säga hårt. Därför att svenska naturskyddsföreningen i sitt officiella utlåtande sagt sig vara intresserad av frågans lösning passar utskottet på att söka vältra så gott som hela omsorgen om milstolparna på svenska naturskyddsföreningen.

Utskottets i slutet av sitt utlåtande uttalade förmodan att Konungens befallningshavande »torde äga rätt att efter därom gjord framställning genom fridlysning bereda rättsskydd» åt milstolparna är alldeles felaktig.

Det finnes enligt vad jag förvissat mig om ingen möjlighet för Konungens befallningshavande att med stöd av nu gällande lagstiftning fridlysa milstolpar.

Med åberopande av innehållet i min ovan omnämnda motion vid fjolårets riksdag och med anhållan att denna motion såsom gällande en ren kulturfråga måtte remitteras till andra kammarens första tillfälliga utskott, hemställes,

att andra kammaren för sin del ville besluta, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t taga i övervägande, vilka åtgärder, som kunna anses erforderliga för beredande av vård och tillsyn åt de i byggningsbalkens 25 kap. 3 § omförmälda, ännu kvarvarande milstolpar, ävensom, därest så befinnes nödigt, förelägga riksdagen det förslag, till vilket ett sådant övervägande kan giva anledning.

Stockholm den 1 februari 1916.

Emil Molin,
Dombäcksmark.